

Dóra Zoltán: Valentin-nap egy kis aggodalommal

Mikor e sorokat írom, még csak a rádióból árad a reklámszöveg: „Ajándék Valentin-napra”. Mire a cikk megjelenik, már vége egy pár éve dívó kampánynak.

Aggályaim nem az új divattal kapcsolatosak. Mindenki olyan szokást követ, amelyet akar, jómagam továbbra is a karácsony mellett voksolok. Inkább a szokással átvett nevet kifogásolom, ami szinte kiszorítja a régi, magyarosan hangzó nevet. A Bálint keresztnévről van szó, amely szabályos magyar hangfejlődéssel a latin *Valentinus*-ból származott, úgy mint a számunkra teljesen idegen *Valentin*. Nem tudom mire vélni, hogy miért jó az ilyen külföldet majmoló név- és szokásdivat. Minden népnek megvannak a kialakult hagyományai, amelyeket a civilizált ember, tartozzék bármilyen nációhoz, tisztel, elfogad. A szolgálai utánpótlás viszont a kisszerűséget, az önállóság hiányát jelzi.

Egyik cikkemben már kifejtettem, hogy nem vagyok híve az idegen hangzású neveknek. Aggaszt, hogy szinte eltűnnek egykori keresztneveink, s helyettük idegenek árasztják el az anyakönyvek lapjait. Félő, hogy még megéljük minden keresztnévünk idegen szóval való helyettesítését, és a Péterek helyett Petrusok, Pávelek, Johannok szaladgálnak szép kis hazánkban.

Jó lenne tudni, hogy a fenti neveknek valamikor közös őse volt, konkrét jelentéssel bírt és ma már senki sem gondol kikövetkeztetett jelentésükre. Kialakult az a névalak, amely az adott nyelv hangsorának megfelel, s ezt a közösség sajátjának érzi. Ezért nem tudom elfogadni a *Valentint*, s a nagy reneszánsz költő, Balassi nevét úgy tartom szépnek, ahogy van, s örülök annak, hogy családom egyik tagja is a magyarosan hangzó *Bálint* névre hallgat.